

У тренутку док будете читали овај текст, у петак 28. априла, посланици Скупштине Црне Горе ће на Цетињу усвајати Протокол о чланству у северно-атланској алијанси. Просрпска и проруска опозиција окупљена око Демократског фронта припрема протесте. А управо док текст настаје Митрополит црногорски-приморски Амфилохије на истом том Цетињу служи парастос жртвама НАТО бомбардовања Србије и Црне Горе, у Македонији гори – а Србија се „чешља“.

Зашто ће одлука о чланству бити донета у црногорској скупштини, а не на референдуму? Одговор је једноставан и знају га сви у Црној Гори и окружењу. Зато што, упркос интензивној про-НАТО пропаганди, коју Ђукановићев режим спроводи већ више од десет година, то јест, од тренутка проглашења самосталности од Србије, у Црној Гори још увек не постоји већина која би такву одлуку на референдуму изгласала. Упркос томе што се за чланство у НАТО безрезервно изјашавају практично сви припадници албанске, муслиманске („бошњачке“) и хрватске националне мањине, и без обзира што комбинацијом притисака и уцена режим успева за себе да обезбеди танку већину на изборима, подршка јавности чланству у НАТО алијанси не прелази 40 одсто. Знају то вероватно и у Бриселу и Вашингтону, али им очигледно не смета. Показало се још једном да демократски принципи и начела одлазе у други план када су геополитички интереси у питању.

О природи црногорског режима не треба много трошити речи. Оно, међутим, што чуди и збуњује многе посматраче, а нарочито патриотске и проруске кругове у Београду, јесте чуђење и збуњеност коју је руска дипломатија показала поводом овог (не)очекиваног заокрета режима Мила Ђукановића – који није био изненађење низакога сем за поједине руске дипломатске кругове, који су, из наивности или из интереса, допустили да буду обманути слаткоречивошћу Ђукановићевих емисара и порукама о „вечном црногорско-руском пријатељству“.

Посебан аспект читаве приче јесте Србија и држање актуелне власти у Београду, која се понаша као да је се догађаји у Подгорици не тичу и као да се дешавају негде у централној Африци, а не у најближем географском, политичком, верском и етничком окружењу. А по питању црногорског чланства у НАТО Београд заузима став који је негде на средини између незаинтересованости и одобравања. Најдаље у том правцу отишао је колико јуче актуелни министар одбране Зоран Ђорђевић рекавши да „Србија поштује одлуку власти Црне Горе о уласку у НАТО, али ће се Београд придржавати политике војне неутралности“ (изјава агенцији "Спутник", 26. април 2017).

- Што се тиче наших односа са Црном Гором, ми имамо добре односе, поштујемо њихов избор у интересу њиховог народа - рекао је Ђорђевић који учествује на Московској конференцији о међународној безбедности. А да би вероватно мало ублажио опор укус које су ове речи могле изазвати код руских домаћина, Министар је додао да „Србија спроводи независну политику и да ће остати војно неутрална“.

Не знам да ли је то Русима довољно? Да ли се поводом Србије само теше, или имају неки план? Да ли тренутно на Балкану не могу више, или само немају интереса за озбиљнији ангажман?

Не знам да ли је то Русима довољно? Да ли се поводом Србије само теше, или имају неки план? Да ли тренутно на Балкану не могу више, или само немају интереса за озбиљнији ангажман? На та питања ће неко у Москви морати да одговори – пре него што им се Ђукановић и Подгорица не понове у Београду. Или негде још ближе. Но, то је њихов проблем, који се нас, разуме се, итекако тиче. Али ми морамо живети, радити и борити се, не чекајући да у Москви, Берлину, или Вашингтону неко нешто схвати, преломи и/или договори.

Сргеј Шојгу је, наравно, потпуно у праву кад каже да је „војни потенцијал Подгорице раван нули“, те да у том смислу њен улазак у НАТО клуб свакако неће увећати борбене капацитете Алијансе. То није спорно. Али, нажалост, тачан је и други део Шојгуове изјаве на Московској безбедносној конференцији: „Географски положај Црне Горе омогућава НАТО-у да појача контролу на Балкану“. Но, управо из тог разлога индолентност и повлачење Русије, као и пасивност и амбивалентно држање Београда нису били од помоћи ни Подгорици, ни Београду, ни Мосви. А поготово не стабилности на Балкану. Као што никоме не помажу ни накнадна памет и нервозне реакције. У што ћемо се, бојим се, моћи уверити врло брзо у данима који су пред нама.